

naar saamange andre meget mindre Sogne rundtom i Landet selv kunne lønne deres Præster.

Jeg maa imidlertid fastholde det, som jeg sagde i Begyndelsen, at det ingenlunde har været Udvalgets Hensigt at ville fremkalde nogen bestemt Forlegenhed i det kommende Finantsaar, og da den ærede Cultusminister har erklæret, at han vil være villig til at tage Spørgsmaalet om hele dette Forholds Regulering under Overveielse, og mulig fremkalde et Lovforslag desangaaende — ved hvilken Leilighed det maaskee tillige kunde komme under Overveielse, om den Lønning, som Præsterne og Kirkebetjentene i Kjøbenhavn have, idet Hele taget, er hensigtsmæssig, hvilket vist var nødvendigt, eftersom der unægtelig føres mange Klager over, at Fattigfolk ikke kunne blive gifte o. s. v. —, saa maa jeg erkjende det for hensigtsmæssigt, om Thinget kunne udtrykke sit Ønske, saafremt det iøvrigt maatte være et saadant, paa en noget anden Maade, end her er foreslaaet (Ja!). Jeg har allerede under Forhandlingerne i Udvalget bragt dette Spørgsmaal under Overveielse, og har erholdt Fuldmagt fra Udvalget til, naar Cultusministeren afgav den Erklæring, han idag har afgivet, foreløbig at tage disse to Forslag under Nr. 2 og 3 tilbage. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem af Finantsudvalget har troet at burde anvende saamegen Tid paa at bevise, at de være mindre hensigtsmæssige (Hør!). Jeg erklærer saaledes, at jeg tager Forslagene under Nr. 2 og 3 tilbage.

Hvad Forslaget under Nr. 5 angaaer, da troer jeg vistnok med den ærede Cultusminister, at det vil være meget let, til 3die Behandling at give det en saadan Form, at det efter hans Anskuelse mindre Hensigtsmæssige derved kan falde bort. Realiteten er jo den, at Staten ikke iaar kan udrede de omtalte 600 Rbd., og jeg skulde derfor ansee det for ønskeligt, at Forslaget vedtoges.

Hvad Forslaget under Nr. 8 angaaer, da maa der med Hensyn til, hvorvidt man har opført alt det, der er forlangt til extraordinære Understøttelser for næste Aar, ligge en Misforstaaelse til Grund, enten fra Udvalgets eller fra den ærede Cultusministers Side. Det har

været Udvalgets Hensigt, at der skulde bevilges Beskyrelsen Alt, hvad den havde forlangt i Tillæg, men ikke som Lønning, kun som extraordinære Gratificationer. Dersom denne Hensigt er forseilet, vil en Rettlelse deri vel kunne blive forestaget paa et senere Stadium. Naar det af den ærede forrige Cultusminister er fremhævet, at det var mindre hensigtsmæssigt, at det indstillede Forslag om en Nedsættelse i Bidraget til Enkekasserne her vedtages, saa troer jeg dog, at vi maae gjøre en meget væsentlig Forskjel imellem, hvad der er en Deel af et heelt, i alle sine Dele sammenhængende System, og hvad der er en enkelt Post. Jeg skulde troe, at, dersom den Understøttelse, der havde fundet Sted, ene og alene angik Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Enkekasser fremdeles skulde have den Understøttelse, de hidtil have havt, saa vilde det aldeles ikke have været nødvendigt, at fremkomme med en Lov desangaaende, da Nedsættelsen saa ganske simpelt kunde vedtages her ved Finantsloven. Jeg troer, at der er saa af de Poster, hvori vi vedtage nogen Nedsættelse, hvor alle Forhold ligge saa klart for Thinget, som ved denne; thi der er allerede for længe siden meddeelt os en trykt Bearbejdelse af Spørgsmaalet, hvor det meget vidtøstigt er gjenemgaaet og fremstillet. Dette Spørgsmaals Afgjørelse er aldeles ikke afhængigt af Spørgsmaalet om Theaterlovens Skjæbne i det Hele, og, dersom det frakaldes her, vil Følgen blive den, at, dersom Theaterloven ikke skulde gaae igennem, vilde man i næste Finantsaar komme til at udrede 2000 Rbd., medens Ministeriet selv erkjender, at der ikke er nogen Forpligtelse for Statskassen til denne Udgift; dette har Udvalget anseet for at være et tilstrækkeligt Motiv til at foreslaae Thinget denne Nedsættelse. Hvad Posten under Nr. 10 angaaer, saa erkjender jeg villig, at jeg iaar, ligesom ifjor, har begaaet en Feiltagelse ved at sige, at det var 1000 Rbd., som extraordinært ere opførte til Reisespændier, istedetfor at det kun er 500 Rbd. Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at det aldeles ikke er af nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalets Realitet. Udvalgets Mening har været den, at man skulde indrømme Beskyrelsen de samme Midler til at udrede Reise-